

θεσι και κέρφι.

Έφυγε τότε από το Μπουόφαλο και πήγε να εγκατασταθεί στο Χάρτφορντ, μία μικρή πόλη, γραμμένη και ήσυχη, στην όποια υπήρχε και μία αξιοσημείωτη λογοτεχνική κίνηση. Ο Τουαίν, λοιπόν, εγκαταστάθηκε σ' αυτήν τον Οκτώβριο του 1871 κ' έζησε σε λίγο εκεί περί ένα σπίτι, η καινούργια αργότερονική του όποιου χάλασε χειρότεροι από τον κόσμο στην Αμερική, γιατί θεωρήθηκε ως η πιο έξυπνη διαμαρτυρία κατά του κακού γούστου που έδωσαν τότε στα σχέδια των σπιτιών... Αυτό όστόσο το σπίτι με τ' εφόρροια δωμάτια και με το ιδεώδες κωνάρφω του, προκάλεσε ζήλοφες φιλονεικίες σ' όλες τις έφημερές και σ' όλα τα περιοδικά των Ηνωμένων Πολιτειών και εθωρήθηκε από πολλούς ως καινούργια φάρσα του Μάρκ Τουαίν...

Ο Αμερικανός χιομοριστής, αδιάφορος στο θόρυβο που ζεσίζωνε το σπίτι του, άρχισε εκείνο τον καιρό να δημοσιεύει με μεγάλη επιτυχία τα πρώτα διηγήματά του και τις πρώτες του σύμπυρες που είχαν αν άμειως την προσοχή του αμερικανικού κοινού. Ο Μάρκ Τουαίν έξεκολούθησε λοιπόν να γράφει με περισσότερο κέρφι και το 1873 έκανε ένα ταξέδι στην Αγγλία κ' έδωσε μερικές διαλέξεις στο Λονδίνο. Έπειτα, γύρισε πάλι στην Αμερική κ' άρχισε να έδιδει το ένα ύστερα από τ' άλλο τα περίφημα διηγήματα και μυθιστορήματά του, που έφτασαν να κυκλοφορούν εκείνη την εποχή σ' εκατό χιλιάδες αντίτυπα και να κάνουν βαθύτατο τον συγγραφέα.

Το 1885 ο Τουαίν άρχισε να σκεφτόζεται και να κάνει χροδοσολογικές έπιχειρήσεις μ' ένα μεγάλο έδαφος όλο της Νέας Υόρκης. Η πρώτη, λοιπόν, έπιχείρησι ήταν ένας πραγματικός θρίαμβος. Έξέδωσαν τ' Απαιτησιόματα του Στρατηγού Γκρίν κ' έποίησαν μέσα σε λίγους μήνες 600.000 αντίτυπα! Οι κληρονόμοι του περίφημου στρατηγού πήραν ως συγγραμικά δικαιώματα 350.000 δολάρια!... Αυτό το ποσό άποτελει ένα ρεκόρ και κανείς άλλος συγγραφέας μέχρι σήμερα δεν κατόρθωσε να το καταρρίψει. Ο Τουαίν όμως, αντί να μείνει ειχαριστιμένος από τα κέρφη του έδαφιακού όικου και ν' άφοσιωθεί στη δουλειά του, άρχισε να ζουδειν κολοσσία ποσά για να φτιάξει ένα τιτογραφικό πειστήριο άπάνου σε δικά του σχέδια!... Η έφείρεσι, όπως ήταν έπίμενο, άπέτυχε κ' έκανε τον έδαφιακό όλο να χροοκοπήσει... Ο Μάρκ Τουαίν τότε βρέθηκε με παθητικό εκατό χιλιάδες δολάρια! Για να πληρώσει λοιπόν τα χρέη του, έκανε το γήρο του κόσμου, έπεσοκέφθηκε όλες τις πρωτείες της Εύρώκης κ' όταν γύρισε στην Αμερική έδημοσίευσε τις ταξιδιωτικές εντυπώσεις του κ' όχι μόνο ξεχρόδωσε, αλλά κ' έκανε μία άρχετα σημαντική περιουσία.

Ύστερα από έντεκα χρόνια, κατά τα όποια δεν έπαινε ούτε μια στιγμή να γράφει, ο Μάρκ Τουαίν έχασε, όπως αναφέραμε, την τελευταία κέρφη του κ' ο θάνατος αυτός τον λήτσε σ' άγάνταστο βαθμό και συντάμενε το πέλος του.

Ο Αμερικανός χιομοριστής, που ίντεφερε από την καρδιά του και δεν κατόφανε ποτέ να γραφεί, για τ' ήταν ματωδής κωμιστής, άρχισε από εκείνη την ημέρα να σβήνει σιγά-σιγά και τέλος, στις 20 Απριλίου του 1910, πέθανε σε ηλικία 75 χρόνων. Κι' ο θάνατός του θεωρήθηκε ως έθνικό πένθος στην Αμερική, η όποια έκανε μ' αυτόν το μεγαλύτερο χιομοριστή της και τον αντίπροσωπευτικότερο συγγραφέα της.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΟΙ «ΑΥΤΟΕΓΚΑΘΕΙΡΚΤΟΙ»

Πολλοί από τους μεγάλους συγγραφείς και καλλιτέχνες, οι όποιοι δεν διακρινόντουσαν και τόσο για την εργατικότητα τους, κατόφειναν σε διάφορα μέσα για να αναγκάζονται να μένουν κλεισιμένοι μέσα στο σπίτι τους και να εργάζονται.

Παράδειγμα ο ζωγράφος Ζερκόβ, ο όποιος όταν άρχισε να ζωγραφίζει το μεγάλο πίνακά του «Ναγόριο της Μεδούσης», έφρισε τα πλοία και όφραια μαλλιά του. «Επει με ζυρισμένο το κεφάλι ντροπύταν να βγή έξω και, και' άνάγκη, έμεινε κλεισιμένος στο άτελιέ του κ' εργάσταν χωρίς διακοπή.

Ο Βίτωρ Ούγκω, πάλι, όταν αποφάσισε να γράφει την «Παναγία των Παρισίων» διάταξε να πάρουν από το σπίτι του όλα τον τι κοστούμια. Κράτησε μόνο ένα σακάκι κ' ένα πανταλόνι τόσο τρυμμένα και κοροραμμένα, ώστε αν έβγαινε μ' αυτά στο δρόμο, θα τον περνούσαν για τρελλό.

**

Επίσης ο γλύπτης Σουατόν, για να πληρώσει την κλασική τιμετελιά του και ν' αναγκάζεται να ζυτνάει ποσά για να δουλέψει, βρήκε μία πρωτότυπη μέθοδο. Μ' ένα όλόκληρο σύστημα τροχαλιών, κλωστών και μοχλών έκοψε ώστε όχι μόνον να χριτάει την όρισμένη

ώρα το ζυτηρήρι του, αλλά και ν' άνοιγη την κάνουλα μιάς βρύσης με κρύο νερό, η όποια βρισκότανε πάνω από το κεφάλι του.

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ

Άπ' όλες τις χαρές μου η πιο βαθύτηρη κ' άπ' το βαθύτερο μου άζωοιο πόθο, γιατί που μου χαρίζει τον Παράδεισο και κέρφι που βαδίζει στα σπλάχνα κοίθου, είνε να κάνω το γέρο τον πατέρα μου να λήη πως άγαπούσαν ό πατήρι και —τι ντροπή!— πως έδωκε στη μάννα μου σαν παντρευότανε άζωοιο, ένα φίλι!

Κι' ένθω γελίως γύρω με τη μάννα μας, που άζωοιο κ' ως τα τώρα κοζανέζει, μέσα στα σπλάχνα μου ζάφνον αισθάνομαι γιατί που με κιντάει και φτεροφύζει. Σάν κάποιον μακρονόου πουλιό κελάνημα, που μέσ' στα δάση νύχτα αντίλαλει... Μην είσαι σύ, ψυχή μου, σπάδι, που άνοφες από το πρώτο έξένο του φίλι!

Γ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΜΙ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

Κόπταζε τί λουλούδι θα σου στείλω: εις τού νερού τη σιγαλιά γεννιέται και στο γιόνάτο και λασπό τον φύλο θαρρείς όντιφου πάθος κροφρολιέται.

Στο στήθος σου κέρφι ως κροφροφή, γιατί στα φύλλα του άζωοιο κλείνει το κέρφι της άβυσσου το βαθύ και την άπατηρή του τη γαλήνη.

Φυλάξου άπ' την άπατη του νερού, τά όφραια ξεγελώνε —σολογίσου!— τα άνθη του άνοξιάττου καιρού φητρώνουνε στα κέρφη της άβυσσου.

Κρίψε τους πόθους σου, άμωλο παιδί, φυλάξου άπ' το μωστήριο της ζωής σου! κέρφι το λουλούδι που μαδει τα φύλλα του στα κέρφη της άβυσσου!

Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΛΕΥΚΑ

Τη θυμάσαι τη λεύκα μας; Παιγνιόφρα στην όφρα φιλιά μιάς προστάτενε άπ' το ήλιου την λαύρα και με χέρφι σωλείοντας στην ψηλή κροφρή της έφωδίζεις πρόσχαρη τη χαρά την κροφρή της Κι' έσοροπούσε το γέλιο της στους φραγμούς και σ' (άμπελα.

γιατί τότε άποζωόνταν στα δεκά σου τα γέλια. Χδές έπέρασα μόνος μου —τι δεν κάνω τα χρόνια!— Βασιλένι τσιγγόου της έφρηιά, καταφρόνια!...

Κι' η θεοράτη λεύκα μας, που τον πόνο μου ξεγρι κάποια όληνη παρόξση φητρώζει σ' άγέρο, και σκορτά το παρίονο μέσ' στο ήλιου το κέρφι, γιατί τώρα άποζωόνεται στο δικό μου το κέρφι!...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΔΡΟΣΙΑ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥ

Είτε η δροσιά από δάκρυ, γερμάτη περιφάνεια: «Στη γή κροφρομένο, η Μοίρα σ' έχει φέρει. Λέ μουάσεις σ' με μένα, την κέρφη την όφρανα, την άδελφή του άνκιου τον λουλουδιό τον τειρή.»

Κι' είτε το δάκρυ πάλι: Γεννιέμαι από τον πόνο και βγαίνω άπ' τον άνδρόφω τον μάτι το κλαμμένο. Έσο άπ' τα όφρανα απή γή σταλάζει μόνο, Έγώ άπ' τη γή δό-κάτω στον όφρανο περναίνω.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΜΟΥ

Έξώλησε ένα δάκρυ μου θεριό από τα μάτια μου, χδές βροδίον, μ' ένα βαθύ-βαθύ άναστεναγμό, κ' ανάλαμψε της νύχτας το σκοτάδι. Κι' η λάμψη που έσοράσε, θαρρείς, άκόμα δεν μπορεί να (σβήνει...

Μονάχα τα σκοτάδια (μιάς ψυχής το δάκρυ μου ποτέ δεν (θα φωτίσει! Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ